

Arrest

nr. 240 956 van 15 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DOUTREPONT
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat M. DOUTREPONT en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 2 maart 2019 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 11 maart 2019 om internationale bescherming. Op 23 oktober 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 oktober 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Venezolaanse nationaliteit. U bent geboren en getogen in de stad Ojeda, gelegen in de deelstaat Zulia. U woonde er bij uw broer, R. E. O. M. (...), zijn echtgenote en hun twee zonen. U studeerde voor leerkracht aan de Universidad Alonso De Ojeda. Tussen oktober 2015 en januari 2016 verving u een leerkracht in een privéschool in Ojeda. Hierna zat u zonder werk.

In Venezuela steunde u oppositiekandidaat Henrique Capriles en was u sympathisant van de Voluntad Popular. U nam tussen eind 2013 en begin 2015 deel aan verschillende protestmarsen, u motiveerde en informeerde medeburgers over de (politieke) situatie in uw land, u maakte voor de Voluntad Popular een vijftal keer lijsten op met namen van aanwezige betogers, en u hielp betogers die geraakt waren door het politiegeweld.

Uw broer werkte bij de Venezolaanse bank Mercantil als baliemedewerker. In december 2015 kwam er iemand van de Guardia Nacional cheques innen. Aangezien het een groot geldbedrag was, vroeg uw broer aan die man van waar dat geld kwam. Hij antwoordde dat het van de koop en verkoop van dollars kwam. Uw broer besprak de zaak met zijn supervisor. Die laatste zei dat het niet mogelijk was om het geld te geven daar de herkomst ervan dubieus was. Uw broer informeerde de klant over de beslissing van de bank, waarop hij kwaad werd en uw broer begon te bedreigen. Hij zei dat hij de macht had om te doen wat hij wilde met uw broer en zijn familie. Hierna verliet hij de bank. De eerste maanden van 2016 zagen u en uw familie regelmatig bestelwagens zonder nummerplaat op plaatsen waar jullie naartoe gingen. Zulke voertuigen zijn meestal van de Guardia Nacional. Jullie hadden het gevoel in het oog te worden gehouden. In juni 2016 werd uw broer tegengehouden door iemand in zo een bestelwagen en werd hij het voertuig binngetrokken. Er werd een wapen op hem gericht en gezegd dat het een geschenk was van "je weet wel wie". Vervolgens lieten ze hem gaan. Na dit incident besloten u, uw broer en uw schoonzus om Venezuela te verlaten. Jullie verkochten de inboedel van jullie woning en regelden jullie vertrek.

Uw broer is in september 2016 naar de Verenigde Staten vertrokken. Zijn echtgenote en kinderen vervoegden hem midden oktober 2016. Uw broer heeft een hartaandoening. Daar de medische kosten in de V.S. te hoog waren, is hij in oktober 2018 naar Spanje vertrokken.

U heeft Venezuela verlaten op 26 oktober 2016. U vloog naar Buenos Aires in Argentinië, waar u twee jaar heeft gewoond en gewerkt. De situatie voor Venezolanen in Argentinië was moeilijk en u had nooit de intentie om daar te blijven. Op 19 oktober 2018 bent u naar Spanje gevlogen. U wilde doorreizen naar België maar werd tegengehouden op de luchthaven van Madrid. U zag zich genoodzaakt om er internationale bescherming te vragen. Twee dagen later mocht u Spanje binnengaan. In Spanje leerde u uw huidige partner E. Q. Y. A. K. (...) kennen. U bent zwanger en verwacht in december uw eerste kind. Zonder het resultaat van uw asielprocedure in Spanje af te wachten, vloog u op 2 maart 2019 naar België, waar u op 11 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende. Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u vervolging door de Guardia Nacional omwille van uw politiek activisme en omwille van de problemen die uw broer er heeft gekend. U vernam van uw vader die nog in Ojeda woont, dat er nog steeds bestelwagens langs jullie woning passeren.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort; uw Argentijnse verblijfskaart; mailverkeer tussen uw broer R. (...) en de bank Mercantil (d.d. 09/02/2016); getuigenissen van uw broer, vader, oom en tante betreffende de problemen die jullie hebben gekend in Venezuela; een krantenartikel over uw oom A. P. G. (...) die gewond raakte tijdens een protest in 2013 (d.d. 20/04/2013); uw reisdetails en vliegtickets; documenten in verband met uw binnenkomst in Spanje en uw verzoek om internationale bescherming aldaar; en een zwangerschapsattest.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen over uw beweerde politiek profiel niet weten te overtuigen. U stelde dat u sympathisant was van Henrique Capriles, de presidentskandidaat voor de oppositie in 2013, en dat u sinds 2014 de oppositiepartij Voluntad Popular steunde (CGVS, p.11). U verklaarde dat u en andere opposanten de straat opgingen om mensen te mobiliseren en te sensibiliseren naar aanleiding van de fraude die werd gepleegd tijdens de presidentsverkiezingen waarbij Capriles en Maduro het opnemen tegen elkaar en dat jullie ook de andere wantoestanden in Venezuela aanklaagden (CGVS, p.11-14). U stelde dat u gehoor gaf aan oproepen op sociale media om deel te nemen aan protestacties, dat u op straat informatie uitdeelde aan medeburgers over die protestacties en dat jullie pleitten voor een hertelling van de stemmen (CGVS, p.12). U stelde dat de toenmalige gouverneur van Zulia, Pablo Perez, deze campagnes ook steunde (CGVS, p.12). U wist aan te geven dat Henrique Capriles de presidentskandidaat was van de politieke alliantie Mesa de la Unidad Democrática maar u kon niet vertellen tot welke oppositiepartij hij behoort (CGVS, p.11-12). Ook over Pablo Perez kon u niet zeggen van welke oppositiepartij hij lid is (CGVS, p.12). U blijkt aldus niet erg op de hoogte te zijn wat betreft het politieke landschap in Venezuela.

Voorts gevraagd met wie u de straat opging, noemde u uw nicht (CGVS, p.13). Gevraagd met wie nog, antwoordde u vaag dat er veel mensen van uw secundaire school waren die ook sympathisant waren (CGVS, p.13). Gevraagd namen te geven, herhaalde u dat u de straat opging met uw nicht en noemde u nog Raelzo Gutiérrez, een gekende oppositiefiguur in Ojeda (CGVS, p.13). U aangemoedigd nog meer namen te geven, kwam u niet verder dan verschillende familieleden op te sommen (CGVS, p.13). Gevraagd wie nog behalve familie, noemde u een buurvrouw (CGVS, p.13). Uw moeizame antwoorden roepen verder vragen op. Voorts gevraagd wie van de Voluntad Popular u opdroeg om namenlijsten bij te houden en met wie van de partij u samenwerkte, antwoordde u opnieuw zeer vaag dat het de personen waren die aan het hoofd stonden van de partij. U vervolgde dat u weet dat het CGVS namen vraagt en stelde dat het de leider was die bekeek wie de logistiek kon doen en de papieren uitdeelde (CGVS, p.14). Gevraagd wie die persoon dan was, repliceerde u opnieuw zeer omslachtig dat het gelijk welke persoon kon zijn van die kring van mensen, zoals uw nicht, gelijk welke persoon die zich daar die dag mee bezighield (CGVS, p.14). Concreet gevraagd naar de leidinggevendenden van de Voluntad Popular in Ojeda, noemde u opnieuw uw nicht en Raelzo Gutiérrez (CGVS, p.14). U kon geen andere namen geven van personen van de Voluntad Popular met wie u samenwerkte (CGVS, p.15), wat sterk mag verbazen. Van iemand die zegt sinds 2014 de Voluntad Popular te steunen en dat jaar bijna dagelijks de straat te zijn opgegaan (CGVS, p.11-13), mag immers worden verwacht dat hij/zij spontaan kan vertellen over zijn/haar medeactivisten.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd betreffende uw beweerde politiek activisme (CGVS, p.13). Gevraagd of er dan nooit eens een foto werd genomen van die keren dat u op straat kwam, antwoordde u onduidelijk dat er wel altijd foto's en video's werden genomen maar dat het niet uw prioriteit was (CGVS, p.13). Gevraagd of u politiek actief was op sociale media, antwoordde u negatief. U stelde dat u wel informatie van de oppositie vond via sociale media maar dat u dergelijke zaken zelf niet deelde (CGVS, p.13), wat uw activisme verder relativeert.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde sterk politiek engagement in Venezuela. Wat betreft een eventuele beperkte steun aan de oppositie van uwentwege, dient volledigheidshalve verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en critici van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (zie IACHR, Situation of Human Rights in Venezuela: Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela - Country Report van december 2017, pag. 1; 6 t.e.m. 26; 84 t.e.m. 133, beschikbaar op <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Venezuela2018-en.pdf> of op <https://reliefweb.int> ; OCHCR, Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int> ; de COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> ; de COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/>

[rapporten/coi focus venezuela veiligheidssituatie addendum 20190701.pdf](#) of op <https://www.cgvs.be/nl>; en OHCHR : Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van de het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Gevraagd waarom u begin 2015 was gestopt met uw politieke activiteiten, repliceerde u dat de Guardia Nacional hard optrad tegen de manifestanten, dat er steeds meer geweld werd gebruikt en dat u daar bang van werd (CGVS, p.15). Gevraagd of u zelf problemen heeft gekend tijdens uw – beweerde – politieke activiteiten, antwoordde u negatief en legde uit dat u niet meer meedeed vanaf het moment dat de opposanten werden vastgegrepen en hun identiteit bekend raakte (CGVS, p.15). Later tijdens het gehoor haalde u echter aan dat u wel persoonlijke problemen had gekend omwille van uw steun aan de oppositie. U verklaarde met name dat de politie, de Guardia Nacional en burens u op straat hadden bedreigd (CGVS, p.18). U erop gewezen dat u eerder had aangegeven dat u in Venezuela geen problemen had omwille van uw beweerde steun aan de oppositie, antwoordde u dat u bedoelde dat u niet echt een confrontatie had met de politie en voegde daaraan toe dat ze alle opposanten bedreigden (CGVS, p.19). U erop gewezen dat u niet duidelijk bent daar u net nog had verklaard dat u op straat rechtstreeks werd bedreigd, beaamde u dat maar voegde daaraan toe dat u zelf niet de directe confrontatie bent aangegaan (CGVS, p.19). Uw verklaringen zijn evenwel te vaag en onduidelijk.

Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat uw vader en uw oom in hun getuigenissen verklaren dat u ook fysiek werd aangevallen tijdens uw deelname aan protestmarsen (zie stuk 4). U heeft evenwel nooit gesproken over fysiek geweld ten aanzien van u, meer nog, zoals hierboven gesteld, verklaarde u dat u nooit een rechtstreekse confrontatie heeft gehad met de politie of de Guardia Nacional (CGVS, p.15 en p.19). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw problemen in Venezuela omwille van uw beweerde politiek activisme.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van uw beweerde politiek engagement. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan redelijkerwijze van uitgegaan worden dat moest u in beperkte mate hebben deelgenomen aan oppositionele activiteiten, deze niet zichtbaar en/of bekend waren voor de Venezolaanse autoriteiten. U heeft Venezuela bovendien legaal verlaten met uw paspoort en u heeft geen problemen ondervonden bij uw vertrek (CGVS, p.8-9).

Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van uw eventuele beperkte steun aan de oppositie.

Verder hecht het CGVS evenmin geloof aan de door u beschreven problemen naar aanleiding van een conflict tussen uw broer en iemand van de Guardia Nacional in de bank waar hij werkzaam was. U gevraagd hoe de persoon van de Guardia Nacional heet met wie uw broer problemen had, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.16). Gevraagd of u bij uw broer heeft geïnformeerd naar zijn naam, antwoordde u negatief (CGVS, p.16). Gevraagd waarom u niet naar de identiteit van die persoon had gevraagd, kwam u niet verder dan te herhalen dat u het niet had gevraagd (CGVS, p.17). Uw gebrek aan interesse in de persoon die – volgens uw verklaringen – ervoor heeft gezorgd dat u en uw broer Venezuela moesten verlaten, roept ernstige vragen op. Voorts gevraagd hoeveel geld die man wou innen, moest u opnieuw toegeven het niet te weten (CGVS, p.17).

Verder gevraagd wat die persoon wilde bereiken door uw broer te bedreigen en zijn familie in het oog te houden, repliceerde u vaagweg dat hij zijn macht wilde misbruiken en dat de Guardia Nacional gelijk wie kan folteren of vermoorden (CGVS, p.17). Ter verduidelijking gevraagd of die man dacht dat hij alsnog zijn geld zou kunnen krijgen via uw broer, antwoordde u het niet te weten en voegde daaraan toe dat u niet weet of hij later nog naar dezelfde of een andere bank is gegaan (CGVS, p.17). Gevraagd of de bazen van uw broer of andere mensen in de bank ook werden bedreigd door die persoon van de Guardia Nacional, stelde u van niet en gaf u als uitleg dat uw broer het ongeluk had om die dag aan de balie te zitten (CGVS, p.18). Het is evenwel zeer bedenkelijk dat een misnoegd lid van de Guardia Nacional uw broer zou bedreigen en hem en zijn familie tot bijna vier jaar na de feiten zou blijven surveilleren, zonder daarbij eisen te stellen aan het adres van uw broer en er aldus helemaal niets mee te bereiken. Uw verklaringen weten dan ook niet te overtuigen.

Voorts dient er nog gewezen te worden op een flagrante tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en het door u neergelegde mailverkeer tussen uw broer en zijn werkgever aangaande het beweerde incident. Zo verklaarde u expliciet dat die man van de Guardia Nacional in december 2015 met uw broer had gesproken (CGVS, p.15-17). In het schrijven van uw broer aan zijn werkgever van 9 februari 2016, verklaart uw broer evenwel dat hij op 8 februari 2016 de ambtenaar van de Guardia Nacional ontving aan zijn loket (zie stuk 3). U hierop gewezen tijdens het persoonlijk onderhoud en de bewuste passage met u overlopen, bevestigde u dat er in de mail inderdaad wordt gesproken over februari 2016 (CGVS, p.17). Gevraagd te verklaren hoe dat komt daar u had aangegeven dat het conflict tussen uw broer en die man van de Guardia Nacional had plaatsgevonden in december 2015, kwam u niet verder dan te stellen dat uw broer u had verteld dat het was gebeurd in december en voegde daaraan toe dat de mail in februari werd verstuurd (CGVS, p.17-18), wat evenwel geenszins een afdoende uitleg is voor voornoemde tegenstrijdigheid. Ter zake dient er nog op gewezen te worden dat u had verklaard dat de baas van uw broer degene was die meende dat het te innen geld een dubieuze afkomst had (CVS, p.15), waar in het schrijven van uw broer is te lezen dat de klant zelf had verklaard dat zijn te innen geld afkomstig was van de verkoop van dollars op de zwarte markt ("venta de dolares en el mercado negro") (zie stuk 3). Het betreft aldus opnieuw een incoherentie tussen uw verklaringen en het door u neergelegde mailverkeer. Het is bovendien zeer bedenkelijk dat die persoon zo openlijk in de bank zou zeggen dat hij op een illegale manier geld heeft verworven. Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen wordt er geen geloof gehecht aan uw directe vluchtaanleiding.

Verder vertelde u nog over een incident in 2013 waarbij uw oom A. P. G. (...) werd aangevallen door colectivos tijdens een antiregeringsprotest in Ojeda (CGVS, p.16-17). U legde een krantenbericht neer over deze gebeurtenis en uw broer, vader, oom en tante vermeldde het incident ook in hun getuigenissen (zie stukken 4 en 5). Het krantenartikel spreekt over 15 april 2013, uw broer en tante vermeldde de datum 15 maart 2013. Hoe dan ook betreft het een geïsoleerd incident dat uw oom is overkomen. Tijdens het onderhoud gevraagd wat u wilt aantonen met dat incident, wat dat te maken heeft met u, repliceerde u vaagweg dat u hiermee wil aantonen dat uw familie werd bedreigd (CGVS, p.16). Gevraagd of er een link is met uw persoonlijke problemen, moest u evenwel toegeven van niet (CGVS, p.16). Uit niets blijkt dan ook dat u omwille hiervan zou worden geviseerd.

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de genomen beslissing te wijzigen. Uw paspoort, uw Argentijnse verblijfskaart, uw reisdetails en vliegtickets, de documenten die u in Spanje

heeft gekregen, en uw zwangerschapsattest, attesteren enkel elementen die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de getuigenissen van uw familieleden, dient er volledigheidshalve nog opgemerkt te worden dat ze een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben en werden opgesteld ten behoeve van u waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr.195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting

te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat bovenvermeld geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde departementen, zoals onder meer de deelstaat Zulia waarvan u afkomstig bent. Zulia, grenzend aan Colombia in het westen, kende in 2018 een moordcijfer van 63 per 100.000 burgers.. Zulia wordt net zoals de rest van het land gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Verder komt ook rekrutering door criminele bendes, veediefstal en politieel geweld er veelvuldig voor.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela in het algemeen, en in Zulia in het problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel

besloten te worden dat er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "algemeen beginsel van voorzichtigheid", van het "algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In hoofddorde meent verzoekster dat haar de vluchtelingenstatus moet worden toegekend.

Zij stelt te volharden in haar verklaringen over haar politieke engagement in Venezuela en haar rol binnen de Venezolaanse oppositie en merkt het volgende op:

"Het dient tevens te worden opgemerkt dat verwerende partij geenszins uitsluit dat er sprake is van een politiek engagement in hoofde van verzoekende partij en een deelname aan oppositionele activiteiten, zij het dat verwerende partij meent dat er in het geval van verzoekende partij slechts sprake is van een beperkte deelname aan dergelijke activiteiten en aldus niet uitsluit dat er sprake is van een beperkt politiek engagement en een beperkte steun aan de oppositie (stuk 1, p. 3).

Zelfs indien uw Raad zou besluiten dat er slechts sprake zou zijn van een beperkt politiek engagement in hoofde van verzoekende partij, quod non, dan nog dient te worden nagegaan of er in het licht van een dergelijk politiek profiel sprake is van een gegronde vrees tot persoonlijke en doelgerichte vervolging jegens verzoekende partij vanwege het Venezolaanse regime.

Hieronder zal worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten koestert, en dit omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet."

Over haar politieke profiel laat zij het volgende gelden:

"Aangaande het politieke profiel van verzoekende partij dient te worden opgemerkt dat het bestaan van een politieke overtuiging en beperkte activiteiten binnen de Venezolaanse oppositie door verzoekende partij niet wordt uitgesloten door verwerende partij (stuk 1, p. 3).

In dit verband kan dienstig worden verwezen naar het principe van het voordeel van de twijfel (zie infra) en dient tevens te worden opgemerkt dat verzoekende partij volhardt in haar verklaringen en voldoende elementen heeft aangebracht die minstens wijzen op een beperkt politiek engagement en betrokkenheid in haar hoofde bij de oppositie tegen het Venezolaanse regime.

Het politieke profiel van verzoekende partij, haar politieke overtuiging en haar hoedanigheid van opposant van het Venezolaanse regime worden aldus niet uitdrukkelijk uitgesloten door verwerende partij. Hieronder zal dan ook worden aangetoond dat in het licht van het profiel van verzoekende partij

en de daden van vervolging die zij heeft ondergaan, maar ook dreigt te zullen ondergaan in geval van terugkeer naar Venezuela, zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de Venezolaanse autoriteiten koestert, en dit omwille van haar politieke overtuiging in de zin van artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens stelt zij dat uit objectieve informatie blijkt dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van opposanten van het regime met een gelijkaardig profiel als dat van haar, met name een persoon die heeft deelgenomen aan protestacties tegen het regime en die aanhanger is van een oppositiepartij. Zij citeert wat dit betreft uit het rapport *“Hunger for Justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van Amnesty International van mei 2019 over de politiek van repressie en de ernstige mensenrechtenschendingen en misdaden tegen het internationaal recht door het regime van president Nicolas Maduro in de nasleep van de institutionele crisis van begin 2019 waarbij parlamentsvoorzitter Juan Guaidó zich tot interim-president uitriep en over de buitengerechtelijke executies van personen die hebben deelgenomen aan de protesten. Zij verwijst in dit opzicht eveneens naar het geval van een jonge man die heeft deelgenomen aan protesten tegen het regime en van wie men op basis van beelden op sociale media kon afleiden dat hij een opposant van het regime was en naar het geval van een jonge man die heeft deelgenomen aan protesten tegen het regime en hierbij werd doodgeschoten door de Venezolaanse ordediensten. Deze personen hebben volgens verzoekster een gelijkaardig profiel als dat van haar. Zij haalt ook een passage aan uit voornoemd rapport over willekeurige detentie van opposanten en het gebrek aan proceswaarborgen. Verzoekster besluit dat uit deze objectieve informatie onomstotelijk blijkt dat ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van haar specifiek worden geviséerd en het risico lopen het slachtoffer te worden van buitengerechtelijke executie, dood of verwonding tijdens protesten tegen het regime en van willekeurige detentie. Inzake het specifiek viseren van opposanten en personen die kritiek uiten op het regime in Venezuela verwijst verzoekster voorts naar – en citeert uit – het *“Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van OHCHR van 5 juli 2019, waarin een en ander staat te lezen over het gebruik van buitensporig geweld met de dood tot gevolg in het kader van de protestacties tegen het regime. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal in het licht van de hierboven aangehaalde objectieve bronnen en haar vaststaande asielrelaas niet kan stellen dat zij niet specifiek geviséerd werd en wordt door het Venezolaanse regime en dus een gegronde vrees voor vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela. Het tegendeel is volgens verzoekster immers waar: iemand met haar politieke profiel loopt wel degelijk het risico om specifiek geviséerd te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster citeert hierbij ook nog uit de COI Focus *“Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019. Uit dit rapport blijkt volgens haar dat er wel degelijk op systematische wijze mensenrechtenschendingen plaatsvinden tegen de deelnemers aan de protestacties tegen het regime of personen die zich kritisch hebben uitgelaten tegen het regime, net zoals dit voor haar het geval is.

In ondergeschikte orde meent verzoekster dat haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Na een beknopte theoretische toelichting over artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM stelt verzoekster met betrekking tot de humanitaire situatie dat tal van objectieve bronnen aantonen dat de situatie in Venezuela kan beschreven worden als *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*. Ter ondersteuning van haar stelling citeert zij een aantal passages uit de *“Guidance Note on the Outflow of Venezuelans”* van UNHCR van maart 2018, het artikel *“Nearly 800 Venezuelans arriving in Brazil each day, many seeking asylum, UN refugee agency says”* van UN News Service van 6 april 2018, het artikel *“UN agency issues refugee protection guidance for thousands of Venezuelans fleeing crisis-torn country”* van UN News Service van 13 maart 2018, het artikel *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following ‘shocking accounts of extrajudicial killings’”* van UN News Service van 22 juni 2018, het rapport *“The Venezuelan migrant crisis: A growing emergency for the region”* van European Parliamentary Research Service (EPRS) van december 2018, en het rapport *“Resolution 2/18: Forced Migration of Venezuelans”* van Inter-American Commission on Human Rights (IACHR) van 14 maart 2018.

Verzoekster stelt vervolgens dat het Foreign and Commonwealth Office van het Verenigd Koninkrijk in het *“Human Rights and Democracy Report 2017 – Venezuela”* van 16 juli 2018 stelt dat Venezolanen nog amper in hun basisbehoeften kunnen voorzien en verwijst naar de Europese Unie die eveneens hun

bezorgdheden hebben geuit met betrekking tot de beschikbaarheid van voedsel en toegang tot gezondheidszorg. Zij verwijst in dit verband ook naar het *“World Report 2018 – Venezuela”* van Human Rights Watch van 18 januari 2018, het rapport *“Venezuelans are taking desperate measures to escape”* van Amnesty International van 27 maart 2018, de briefing note *“Venezuela situational update and 2019 outlook”* van ACAPS van 28 maart 2019, en het *“2018 Global Report on Internal Displacement - The Americas”* van Norwegian Refugee Council/Internal Displacement Monitoring Centre (NRC/IDMC) van 16 mei 2018. Zij stelt verder aan de hand van citaten uit de rapporten *“Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil”* van 23 december 2018 en *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”* van 31 mei 2018 dat International Crisis Group bovendien aantoonde dat de ernstige humanitaire omstandigheden het gevolg zijn van de nalatigheid van de overheid.

Wat betreft toegang tot de gezondheidszorg, citeert verzoekster vooreerst uit de reeds aangehaalde briefing note van ACAPS en uit het rapport *“Containing the Shock Waves from Venezuela”* van International Crisis Group van 21 maart 2018. Zij stelt dat de economische crisis, gepaard gaande met hyperinflatie en aanhoudende tekorten aan voedsel en medicijnen, de capaciteit van Venezuela om in hun basisbehoeften te voorzien drastisch heeft verminderd. Vervolgens citeert zij uit het rapport *“Venezuelans are taking desperate measures to escape”* van Amnesty International van 27 maart 2018, waarin wordt gewezen op het gebrek aan functionerende gezondheidszorg en geneesmiddelen, en uit het *“World Report 2018 – Venezuela”* van Human Rights Watch van 18 januari 2018. Verzoekster betoogt vervolgens dat de gezondheidszorg in Venezuela tegenwoordig zo goed als onbestaande is en dat Venezolanen zich massaal naar de buurlanden begeven in de hoop aldaar de nodige medische zorgen die niet langer beschikbaar zijn in Venezuela te verkrijgen. Bovendien blokkeert de Venezolaanse overheid volgens verzoekster alle hulp die van buitenaf wordt aangeboden in de vorm van voedsel en medische hulp. Ter ondersteuning van haar stelling citeert verzoekster uit het rapport *“Containing the Shock Waves from Venezuela”* van International Crisis Group (ICG) van 21 maart 2018. Zij stelt ook dat verschillende recente nieuwsartikels aantonen dat het gezondheidssysteem in Venezuela ernstig te lijden heeft onder de politieke en economische crisis die er heerst en dat er sprake is van een neerwaartse spiraal. Zo stelt Mercer in het rapport *“Insights: Caracas, Venezuela: Healthcare Crisis”* dat er geen toegang is tot adequate verzorging via de publieke gezondheidszorg in Venezuela, legt volgens VOA News de Wereldgezondheidsorganisatie de schuld bij de politieke en socio-economische situatie voor de ineenstorting van het gezondheidssysteem, stelt Deutsche Welle zelfs dat ziekenhuizen zo goed als niets meer hebben en dat ICRC medische faciliteiten opzet in buurlanden om de toestroom van Venezolanen met medische problemen op te vangen en rapporteert The Guardian dat ziekenhuizen zelfs niet over zeep beschikken en dat families genoodzaakt zijn om zelf de nodige medicatie, rubberen handschoenen, spuiten en schoonmaakproducten mee te nemen voor hun zieke familieleden.

Wat vervolgens de toegang tot voedsel betreft citeert verzoekster uit de hierboven aangehaalde briefing note van ACAPS en uit het rapport *“Venezuela's Humanitarian Emergency: Large-Scale UN Response Needed to Address Health and Food Crises”* van Human Rights Watch van 4 april 2019

Met betrekking tot de veiligheidssituatie stelt verzoekster dat de International Crisis Group gewag maakt van een uiterst volatiele situatie in Venezuela, waarbij zij citeert uit de rapporten *“Containing the Shock Waves from Venezuela”* van 21 maart 2018 en *“Friendly Fire: Venezuela's Opposition Turmoil”* van 23 december 2018, alsook uit het artikel *“Human rights chief calls for international probe on Venezuela, following 'shocking accounts of extrajudicial killings’”* van UN News Service van 22 juni 2018 en het reeds aangehaalde rapport van European Parliamentary Research Service (EPRS). Zij meent dat de commissaris-generaal de mate van geweld in Venezuela bagatelliseert en voorbijgaat *“aan het feit dat de hierboven aangehaalde bronnen spreken over een uiterst volatiele situatie, waarbij Venezuela zelfs op de tweede plaats staat wat betreft gewelddadige sterftcijfers”*. Bovendien blijkt ook dat de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, inlichtingendiensten en het leger, wat eveneens bevestigd wordt door de commissaris-generaal, aldus verzoekster.

Verzoekster besluit dat een terugkeer naar haar land van herkomst naar haar mening een schending zou uitmaken van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM, en wijst wat betreft een eventuele terugkeer naar Venezuela naar een aantal paragrafen uit het rapport *“Venezuela: Treatment by the authorities and progovernment groups of failed refugee claimants who return to the country (2016-December 2017)”* van Canada: Immigration and Refugee Board of Canada van 5 januari 2018.

In uiterst ondergeschikte orde stelt verzoekster ten slotte dat de commissaris-generaal haar relaas duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en al te makkelijk heeft besloten om tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over te gaan, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene en persoonlijke situatie waarin zij verkeert in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen. Zij meent dat zij in dergelijke omstandigheden opnieuw gehoord moet worden en dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden zodat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) tot aanvullende onderzoeksmaatregelen kan overgaan.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 3 augustus 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus “Venezuela. *Situatieschets*” van 15 mei 2020 en het “*Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020*” van juni 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS

22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoekster nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, nu (i) haar verklaringen over haar beweerd politieke profiel niet weten te overtuigen, (ii) uit niets blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming derhalve noodzakelijk blijft, (iii) er geen indicaties aanwezig zijn dat zij bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van haar eventuele beperkte steun aan de oppositie, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de door haar beschreven problemen naar aanleiding van een conflict tussen haar broer en iemand van de *Guardia Nacional* in de bank waar hij werkzaam was, (v) het incident in 2013 waarbij haar oom werd aangevallen door *colectivos* tijdens een antiregeringsprotest in Ojeda een geïsoleerd incident betreft dat haar oom is overkomen en uit niets blijkt dat zij omwille hiervan zou worden geviséerd, (vi) de door haar neergelegde documenten niet van dien aard zijn deze beslissing te wijzigen, en (vii) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een

'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt, zodat niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Zulia, Venezuela, een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, nu er actueel in Venezuela geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Venezuela te vrezen voor vervolging door de *Guardia Nacional* omwille van haar politiek activisme. Zij zou in Venezuela de oppositiekandidaat Henrique Capriles hebben gesteund, sympathisant zijn geweest van de oppositiepartij *Voluntad Popular* en tussen eind 2013 en begin 2015 aan verschillende protestmarsen hebben deelgenomen. Daarnaast verklaart verzoekster bij een terugkeer te vrezen voor vervolging door de *Guardia Nacional* omwille van de problemen van haar broer. Deze zou als baliemedewerker bij een Venezolaanse bank hebben gewerkt en in die functie in december 2015 geweigerd hebben om voor iemand van de *Guardia Nacional* een groot bedrag aan cheques te innen. Deze persoon zou verzoeksters broer bedreigd hebben alvorens de bank te verlaten. Verzoekster en haar familie zouden dan de eerste maanden van 2016 het gevoel hebben gehad dat zij in het oog werden gehouden. In juni 2016 zou verzoeksters broer zijn tegengehouden door iemand in een bestelwagen en het voertuig zijn binnengehouden, waarna een wapen op hem gericht werd en hem gezegd werd dat het een geschenk was van "je weet wel wie". Daarop zouden ze verzoeksters broer hebben laten gaan en zouden verzoekster en haar broer en schoonzus hebben besloten om Venezuela te verlaten.

Hierboven, onder punt 2.3.3., is reeds gebleken dat de commissaris-generaal het verzoek van verzoekster om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekster blijft daartoe echter in gebreke.

Door in het verzoekschrift louter te volharden in haar verklaringen over haar politieke engagement in Venezuela en haar rol binnen de Venezolaanse oppositie weerlegt noch ontkracht verzoekster de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de geloofwaardigheid van haar beweerde sterk politiek engagement in Venezuela wordt ondermijnd. Verzoekster betwist noch dat zij niet erg op de hoogte is over het politieke landschap in Venezuela, noch dat zij nauwelijks spontaan kon vertellen over haar medeactivisten, noch dat zij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van het door haar voorgehouden politieke activisme. Dat in de bestreden beslissing niet wordt uitgesloten dat verzoekster een politiek engagement heeft en deelnam aan "*oppositieële activiteiten*", doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Verzoekster stelt terecht dat in geval zou worden besloten dat zij een beperkt politiek engagement had, moet worden nagegaan of er in het licht van dat politiek profiel een gegronde vrees is voor vervolging vanwege het Venezolaanse regime. Dit werd evenwel nagegaan. In de bestreden beslissing wordt er immers "*volledigheidshalve*" op gewezen dat uit niets blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of

sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten, zodat het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet kan volstaan om erkend te worden als vluchteling en een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming dus noodzakelijk blijft. Wat deze individuele beoordeling betreft, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van het door haar voorgehouden politieke engagement. Door louter te citeren uit algemene rapporten en persartikels waaruit zou blijken dat er in Venezuela wel degelijk sprake is van een doelgerichte vervolging van personen die hebben deelgenomen aan protestacties tegen het regime en die aanhanger zijn van een oppositiepartij, slaagt verzoekster er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. In de bestreden beslissing wordt immers erkend dat er hardhandig wordt opgetreden bij massademonstraties en dat daarbij disproportioneel geweld werd gebruikt. Er wordt tevens gesteld dat de overheid "*jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wiens deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media*" viseerde, wat overeenstemt met de informatie waaruit verzoekster citeert. Aangezien verzoekster geen jonge man is, kan zij niet worden gevolgd waar zij stelt dat ook opposanten van het Venezolaanse regime met een gelijkaardig profiel als dat van haar specifiek worden gevisieerd. Hoe dan ook blijkt noch uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, noch uit de informatie die in het verzoekschrift wordt aangehaald dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij *ipso facto* leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. De commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk is. Te dezen stelt de Raad vast dat een dergelijke individuele beoordeling is gebeurd en dat verzoekster de motieven daarover, op grond waarvan de commissaris-generaal besluit dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor haar komst naar België vervolgd is geweest door de Venezolaanse autoriteiten omwille van het door haar voorgehouden politieke engagement, in het verzoekschrift volledig ongemoeid laat, zodat deze motieven overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing inzake (i) haar problemen omwille van het conflict tussen haar broer en iemand van de *Guardia Nacional*, (ii) het incident in 2013 waarbij haar oom werd aangevallen door *colectivos* en (iii) de door haar neergelegde documenten volledig ongemoeid laat.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat zij geen persoonlijke problemen in Venezuela aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van

de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie uit “*tal van objectieve bronnen*” waaraan wordt gerefereerd in het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie die is opgenomen in het administratief dossier (stuk 16, map met ‘landeninformatie’) en deze waaraan door verwerende partij in haar aanvullende nota wordt gerefereerd. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad benadrukt hierbij de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoekster niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekster stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat zij buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor zij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Te dezen wordt in de bestreden beslissing evenwel geoordeeld dat uit verzoeksters verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-

economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Dit motief wordt door verzoekster niet betwist. Bijgevolg toont verzoekster, die volgens haar verklaringen een universitair diploma heeft en samen met haar broer eigenaar was van een huis dat zij met haar broer, diens vrouw en hun twee zonen bewoonde, niet aan dat zij bij een terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Door ter terechtzitting nog in het algemeen te wijzen op de sanitaire crisis ten gevolge van de corona-pandemie, doet verzoekster hieraan geen afbreuk.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoekster medische problemen zou hebben, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoeksters verklaringen evenwel blijken dat zij medische problemen heeft, laat staan dat haar op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij in Venezuela, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoekster toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.5.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit de informatie in het administratief dossier dat er in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*” van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “*Venezuela: Situation Sécuritaire*” van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie waaraan in de bestreden beslissing en in het verzoekschrift wordt gerefereerd niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de COI Focus “Venezuela. Situatieschets” van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Hoewel verwerende partij in haar aanvullende nota het bestaan van een gewapend conflict erkent in deze regio's, meent zij dat dit *“niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee(brengt)”*, nu de geconsulteerde bronnen geen blijk geven van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's, en blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is.

Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn van de stad Ojeda, gelegen in de deelstaat Zulia, weerlegt noch ontkracht deze analyse door ter terechtzitting louter te stellen dat in Venezuela bendes bewapend worden door de regering, dat door de staat wordt opgetreden tegen burgers die het niet eens zijn en dat de bestreden beslissing niet correct gemotiveerd is. De voorgaande analyse blijft dan ook onverminderd overeind.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN